

Laurent Gounelle:
Isten inkognitóban jár

Részlet a könyvből:

Émlékezetem egy titokzatos zugából ekkor hirtelen előbukkant egy hely képe, nem lehet véletlen, hogy mindeddig megőrződött. Audrey egyszer nálam felejtett egy újságot, s abban olvastam Dubrovski vagy valami hasonló nevű ember vitacikkét. A szerző az öngyilkossághoz való jogról értekezett, s a cikk lényege az volt, ha már elszántuk rá magunkat, legalább csináljuk jól. Elárulta, hogy van egy tökéletes hely, ahol, költőien fogalmazva, „kirepülhetünk az életünkből”. Az Eiffel-torony biztonsági rendszerét egyetlen ponton lehet kijátszani. Menjünk fel a második emeleti luxusétterembe, a Jules Verne-be, és ott, a női WC-ben, a mosdó mellett nyissuk ki a „Személyzet” feliratú ajtót. A takarítószerek tárolására használt kis fürke ablakán nincs rács, ha kimászunk rajta, egyenesen az acélszerkezetre jutunk. Még most is úgy emlékszem minden egyes szóra, mintha csak ma reggel olvastam volna. Van abban valami nagyszerű, ha az ember az Eiffel-toronyról leugorva hal meg; ezzel tulajdonképpen megbosszulja egész addigi közepszerű kis életét!

Még egy lépés...

Ki kellett mennem egészen a gerenda végéig, hogy alattam már csak a mélység legyen.

Senkit és semmit nem hagyok itt, se barátom, se rokonom, nincs semmi örömöm, ami miatt sajnálnám, amit teszek. Készen állok testben és lélekben.

Még egy utolsó lépés...

Ez az a hely. A legjobb hely. Megálltam... Mélyen beszívtam a levegőt, csodálatos, isteni nektárnak tűnt. Egyedül voltam, csak magam, valami kezdődő öntudatlanságban... Nagy levegőt vettem, és óvatosan jobbra fordítottam a lábamat. Nem néztem le, mégis éreztem, hogy ott van alattam a gyönyörű, szédítő mélység. A Jules Verne étterem liftjének hatalmas, álló kerekével kerültem egy magasságba. Pont ráláttam. Három méter semmi választott el tőle. Onnan, ahol én álltam csak a kerék vájata látszott, amelyen körbefut a drótkötél, hogy azután folytassa útját a mély felé. A mélység... Az étterem a másik oldalra nyílt. Senki sem láthatott meg. Erre zaj sem szűrődött. Az éjszaka csendjének puha neszei vettek körül. A távoli, hívogató, vibráló, hipnotizáló fények... és a langyos, megrészesítő levegő földöntúli jó érzéssel árasztott el... Gondolataim messze szálltak, szinte kiléptem a testemből. Már nem én voltam. Eggyé olvadtam az úrral, az étellel, a halállal. Már megszűntem önálló lény lenni. Én magam voltam az élet. Én...

Valaki köhintett....

A hang egy pillanat alatt kizökkentett előbbi állapotomból, mint amikor a páciens a hipnotizőr egy csettintésére felébred kábulatából.

Jobbra tőlem, a vastraverz másik végén egy ember állt, és egyenesen a szemembe nézett. Hatvanas, ősz férfi, sötét öltönyben. Szemében megcsilant a torony fénye: mintha a semmiből pillantott volna rám. Soha életemben nem fogom elfelejteni acélkék szemének pillantását, amelytől mintha megfagyott volna a vérem.

Meglepődtem, de egyszersmind dühös is lettem. Minden óvintézkedést megtettem, hogy senki se vehessen észre. Biztos voltam benne, hogy senki nem követett... Mintha egy ócska film kellős közepén találtam volna magamat: a döntő pillanatban csodával határos módon megérkezik a megmentő, hogy megakadályozza az öngyilkosságot.

Elrontottam az életemet – eléggé kihasználtak mások. Legalább a halálom legyen az enyém. Csak és kizárólag az enyém. Úgysem hagyom, hogy bárki is visszatartson valamilyen megnyugtató szöveggel, például, hogy az élet mégis szép, vagy, hogy mennyien szerencsétlenebbek nálam, vagy tudom is én mivel. Úgyse tud senki se megérteni, és nem is tartok igényt rá. Kizárólag arra vágytam, hogy egyedül legyek. Egyedül.

– Hagyjon békén! Szabad ember vagyok. Azt csinállok, amit akarok. Tűnjön el!

Csak nézett csendben, én meg egyre kényelmetlenebbül kezdtem érezni magam: valami nem stimmelt. Olyan... lazának tűnt. Ez az! Laza volt.

Nyugodtan szájához emelte a szivarját.

– Na, mire vársz? Ugorj!

Szinte megbénultam. Mindent vártam volna, csak ezt nem. Ki ez az alak? Micsoda perverzió! Élvezni akarja, ahogy leugrom? A francba! Nem igaz! Pont engem kellett megtalálnia! Mit ártottam, basszus, a Jóistennek? Teljesen kiakadtam. Tomboltam, lán-golt az arcom a dühtől. Ez nem igaz, ez nem lehet igaz, ez...

– Mire vársz? ismételte iszonyatos nyugalommal. Ugorj már!

Teljesen megzavarodtam. Képtelen voltam összeszedni a gondolataimat.

Alig bírtam pár szót kinyögni.

– Kicsoda maga? Mit akar tőlem?

Megszívta lassan a szivart, kicsit öblögetett a füsttel, majd lassan elenyésző, könnyed karikákat fúj felém. Tekintete szinte belefűrődött a szemembe, és teljesen megbénított. Olyan kisugárzása volt ennek a férfinak, hogy még az Eiffel-tornyot is meg tudta volna hajlítani.

– Dühös vagy, de a lelked mélyén nagyon szenvedsz, mondta halkán, hangjában enyhe akcentussal, amit nem igazán tudtam hova tenni.

– Nem nagy szám, kitalálni.

– Rettenetesen szerencsétlen vagy, és nem bírod már tovább elviselni az életet.

Szavai felkavartak, újra átéltem az összes gyötrelmemet. Végül bölintottam. Iszonyatos súllyal nehezedett rám a csend.

– Jó, mondjuk... nagy problémáim voltak egész életemben.

Lassú szippantás a szivarból.

– Nincsenek nagy problémák. Csak kicsi emberek vannak.

Megint feltört belőlem a harag. Éreztem, ahogy égő halántékomon dobol a vér. Nyeltem egyet.

– Könnyű megalázni engem ebben a helyzetben. Minek képzeli magát? Mert persze, maga meg tudja oldani minden problémáját?

Elképesztő magabiztossággal, nyugodtan válaszolt.

– Igen. És a másokét is.

Kezdtem magam rosszul érezni. Hirtelen ráébredtem, hogy itt állok a semmi közepén. Azt hiszem, ekkor kezdtem el... félni. A félelem lassan belém fészkelte magát. A tenyerem nedves lett az izzadságtól. Arra vigyáztam csak, hogy le ne nézzek.

Tovább beszélt:

– Igaz, ha leugrasz, minden problémád meg fog szűnni veled együtt. Kvittek lesztek. Persze azért ez nem jogos...

– Mit akar ezzel mondani?

– Megint csak te fogsz szenvedni. A problémáid

nem éreznek semmit. Nem kifejezetten... igazságos megoldás.

– Nem is szenved, aki egy toronyból ugrik le. Akkora erővel csapódik a földhöz, hogy azonnal meghal anélkül, hogy bármit is érezne. Semmi fájdalom. Utánanézttem.

Kicsit elnevette magát.

– Most mit nevet? Mi ezen olyan nevetséges?

– Igaz..., feltéve, ha abból indulunk ki, hogy életben vagy még a földet éréskor... És ebben tévedsz... Senki sem érkezik le élve.

Még egy hosszú slukk. Egyre rosszabbul éreztem magam. Megszédültem. Le kellett volna ülnöm.

– Az igazság az, folytatta ráérősen, hogy már esés közben szívrohamot kapnak a zuhanás borzalmától, a kétszáz kilométerrel közeledő föld elviselhetetlen látványától, és szörnyethalnak. Iszonyatos rettegés fogja el őket, a belüket is kihányják, mielőtt szétrobanna a szívük. Kigúvadt szemmel hálnak meg.

Reszketni kezdett a lábam. Majdnem elájultam. Forgott körülöttem a világ. Rettenetesen szédültem. Csak le ne nézz! Csak le ne! Állj egyenesen! Figyelj rá! Kapaszkodj bele a szemeddel!

– De talán, tette hozzá egy kis szünet után, lassan ejtve a szavakat, ajánlhatok neked valamit.

Némán lestem, mit mond.

– Köthetünk valami üzletfélét, folytatta, időt hagyva, hogy szavai tovaúszhassanak a levegőben.

– Üzletet? dadogtam.

– Nos: te életben maradsz, én pedig kezelésbe veszel, visszaállítalak a helyes útra, és olyan embert csinállok belőled, aki tudja majd irányítani az életét, megoldja a problémáit, sőt még boldog is lesz. Cserébe...

Mielőtt folytatta volna, még egyet szippantott a szivarból:

– Cserébe kötünk egy szerződést, miszerint azt csinálod, amit mondok neked... Szerződést kötsz velem... egy életre.

Szavai tökéletesen megzavartak, és ez csak fokozta a rosszullétemet. Borzasztóan kellett erőlködnöm, hogy koncentráljak, összeszedjem a gondolataimat, és megpróbáljak gondolkozni.

– Mit ért azalatt, hogy „szerződést kötünk egy életre”?

Csend.

– Be kell tartanod.

– Különben?

– Különben – nem maradsz életben.

– Ilyen üzletbe csak egy örült megy bele.

– Mi vesztenivalód van?

– Miért bíznám az életemet egy ismeretlenre valami feltételezett boldogság reményében?

Úgy nézett rám, mint a sakkjátékos, aki tudja, hogy már sarokba szorította az ellenfelét.

– És mit kapsz cserébe a halálodért? kérdezte, miközben szivarja végével a mélybe mutatott.

Nagy hiba volt, hogy odapillantottam én is, azonnal elkapott a tériszony. A semmi látványa megrémített..., de ugyanakkor vonzott is, egy csapásra megszabadulnék a borzalmas rettegéstől. Legszívesebben végigfeküdtem volna a gerendán, hogy mozdulatlanul várjam a segítséget. Mindenemen remegés lett úrrá. Rettenetes volt, elviselhetetlen.

Az eső...

Eleredt az eső... Az eső. Istenem... Az acélgerenda valóságos korcsolyapályává változott. Öt méter választott el a férfitől, az ablaktól, az üdvösségtől. Öt méter egy keskeny... és csúszós gerendán. Muszáj volt koncentrálnom. Ez az, koncentrálnom kell. És egyenesen állni. Egyenletesen lélegezni. Óvatosan jobbra kellett fordulnom, de... a lábam nem akart engedelmeskedni. Mintha gyökeret vert volna a vasban. Ha túl sokáig maradok ebben a helyzetben, teljesen megmerevednek mozdulni nem akaró izmaid. A tériszony megbabonázott, mint egy gonosz boszorkány. Szinte észrevehetetlenül elkezdett remegni a lábam, a remegés egyre erősebb lett. Minden erőm elhagyott.

A kerék.

A kerék megmozdult... A zaj elárulta, hogy elindul a lift. A kerék fröcskölte a vizet. Ahogy egyre gyorsabban forgott, hallottam, hogy a lift is egyre gyorsabban száll alá. Szinte elvakított a hideg zuhatag. Megsüketültem. Elvesztettem az egyensúlyomat...

és összekuporodva találtam magam, miközben tovább zuhogott rám a víz. Hirtelen eljutott fülemig az ellentmondást nem tűrő hang:

– Erre gyere! Be ne csukd a szemed! Tedd egyik lábadat a másik elé!

Engedelmeskedtem, alávettem magam az akaratának, semmi másra nem figyeltem csak az utasításaira, elfelejtettem mindent, amire gondoltam, amit éreztem. Tettem egy lépést, azután még egyet, akár egy robot, gépiesen végrehajtottam minden utasítását. Végre kijutottam a vízesés alól, és szinte magamon kívül jutottam el oda, ahol állt. Felemeltem a lábam, hogy átlépjem a kettőnket elválasztó keresztvasat, de erősen megragadta reszkető, csuromvíz kezemet, és megállított, szinte visszanyomott. Annyira megdöbbsentem, hogy felsikoltottam. Majdnem a mélybe zuhantam, ahogy kibillentett az egyensúlyomból, de ő vasmarokkal tartott.

– Szóval, elfogadod a szerződést?

Eközben arcán csorgott le a víz, kék szeme valósággal megigézett.

– Igen, el.